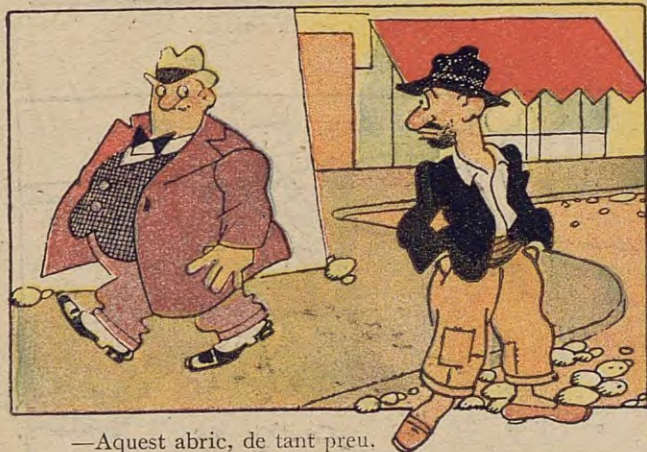

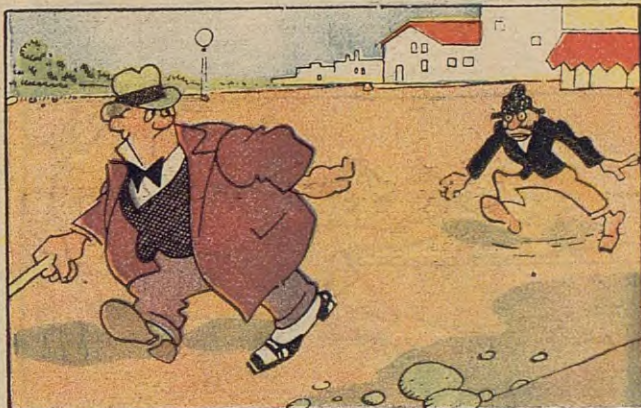
WPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

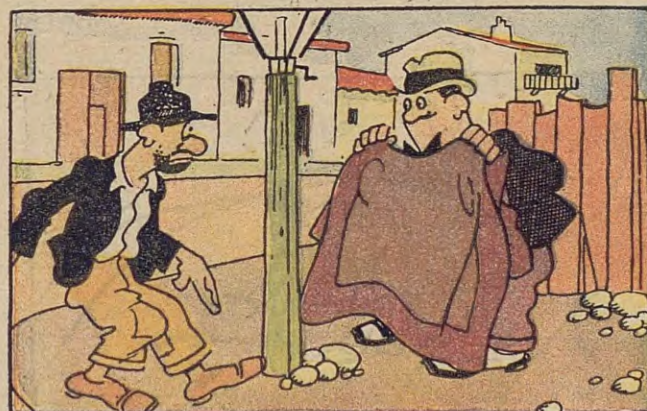
L'abric ratera

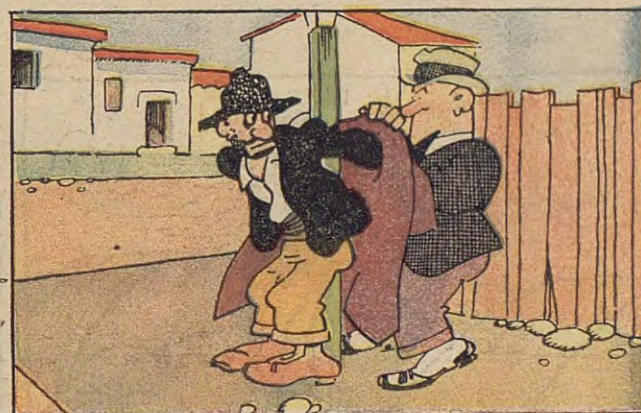
—Aquest abric, de tant preu, aviat el faré meu.

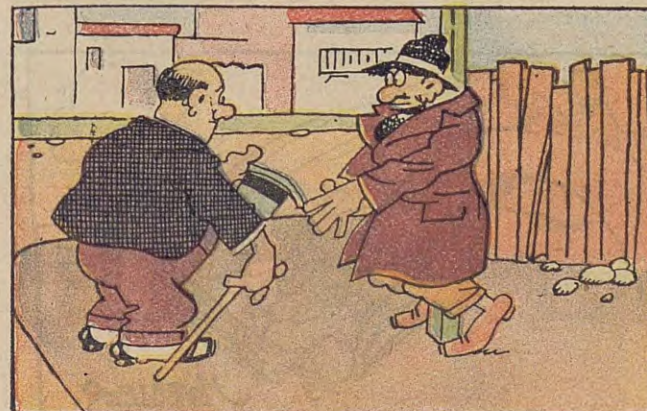
—Aquest home em vol robar! però jo el sabré atrapar.

—¿L'abric vols? Ja te'l daré. Jo mateix te'l posaré.

Ja li'l posa tot formal. Prò hi ha entremig el fanal.

Es troba, quan és cordat, que allà l'han ben atrapat.

I se'n va amb resignació a dormir a la presó.

moreno

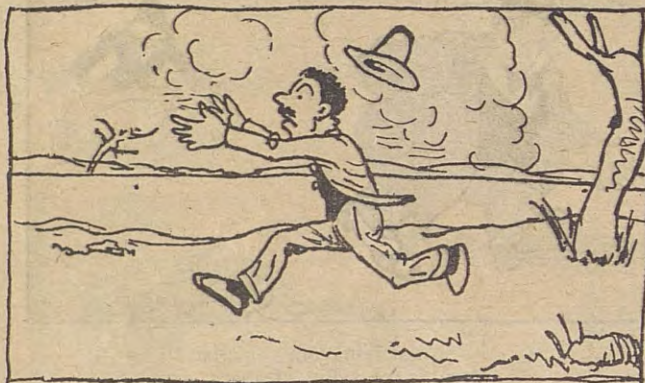
Bona idea

Fuig el lladre amb el cistell

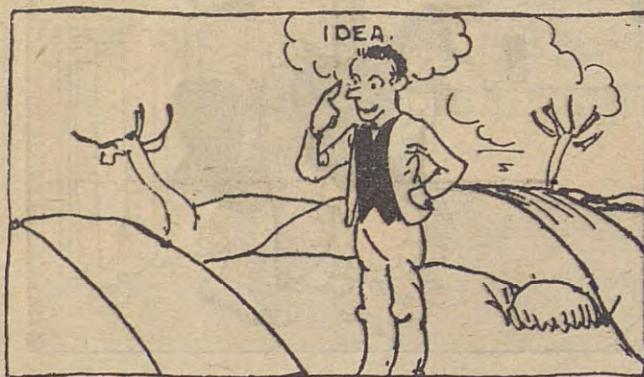
i d'un tauló en fa vaixell.

—Ves com el podré atrapar

si no sé pas de nedar!

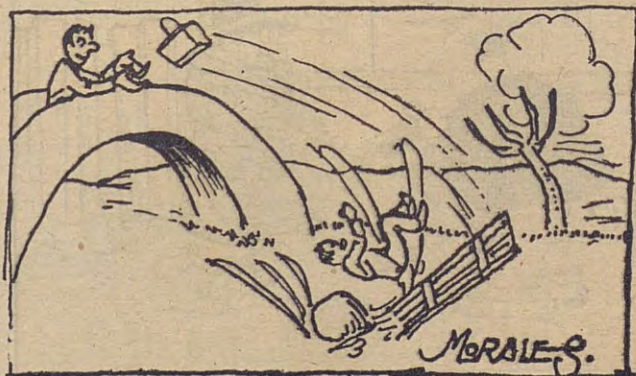
A Arquímedes recordant

un parany va preparant.

I la llei de gravetat

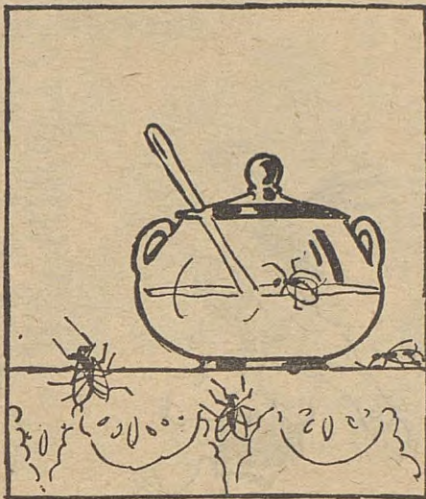

el cistell li ha retornat.

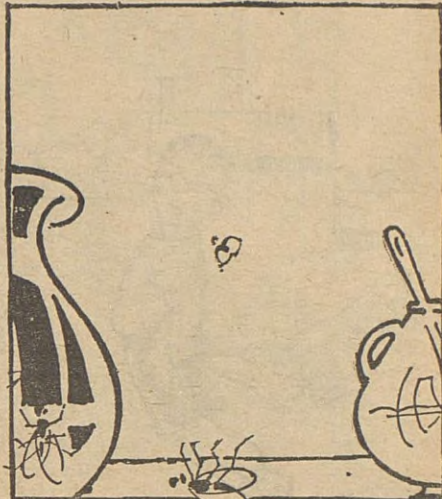
Falsificacions

Unes mosques jovenetes
surten a fer malifetes.

Una d'elles ha menjat
sucre roig falsificat.

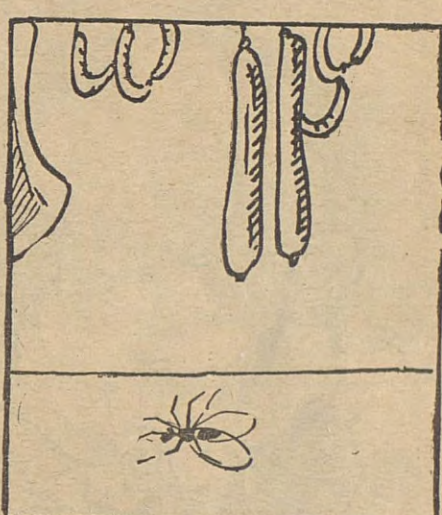
I mor d'una indigestió
omplint les altres de por.

Una altra ha perdut la vida
per beure llet aigualida.

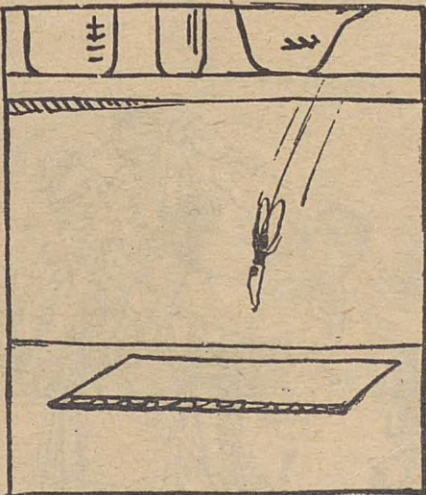
La tercera ha traspassat
menjant pa que no és de blat.

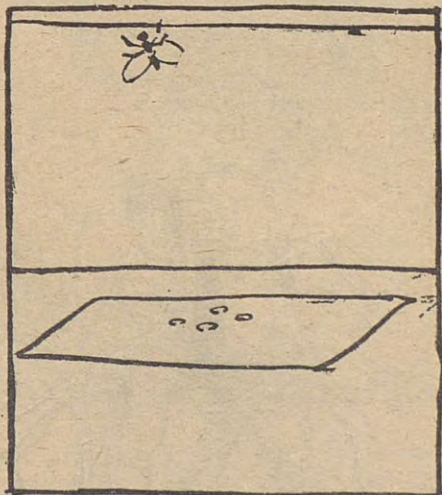
Unes salsitxes de gos
a una altra donen fi afrós.

Només una en queda ja
que trista, es vol suïcidar.

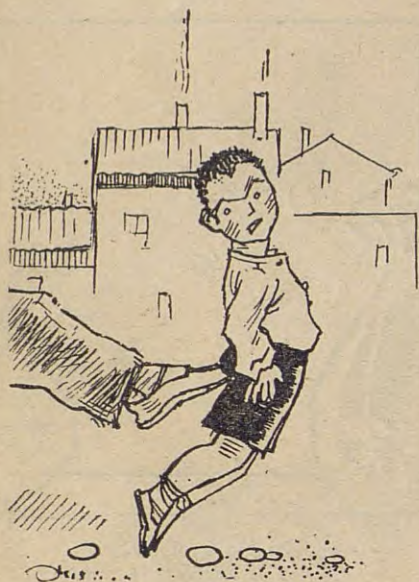

I es llença amb idees fosques
sobre el paper matamosques.

Però el paper l'ha salvat.
També era falsificat!

Pobra criatura!...

Plaf...!

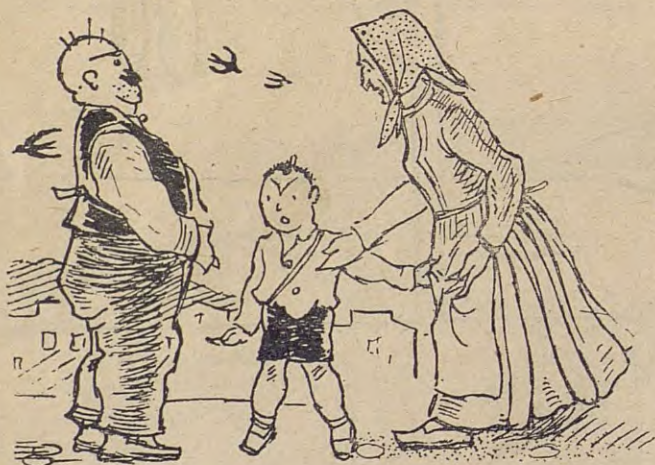

—Jii... ji...!

—Mama... mama... a...aquell home m'ha... m'ha... pegat!

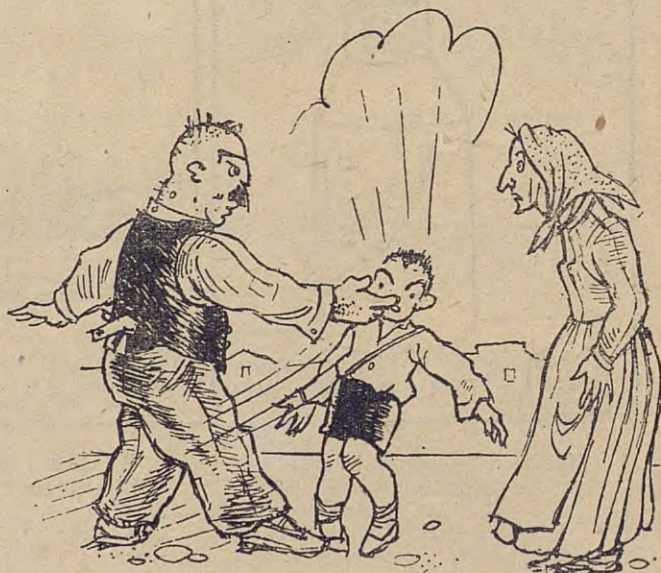
—Pobra criatura!, sembla mentida! ¿On és? Veuràs si l'apanyaré, jo! Pegar al meu fill...!

—¿Vostè ha pegat al meu fill?

—Sí!

—¿I no se'n dóna vergonya? Torni-hi davant meu, si s'atreveix!

Plaf...!!!

—Oh...! ¿Serà capaç de tornar-hi?

Plaf...!!!!

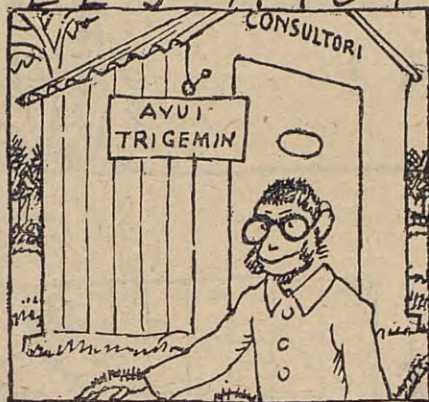
—Ah...! pobra criatura! Torni-hi si és home!

Plaf...!!!!

—Anem, anem, fill meu, que aquest home encara et faria mal!

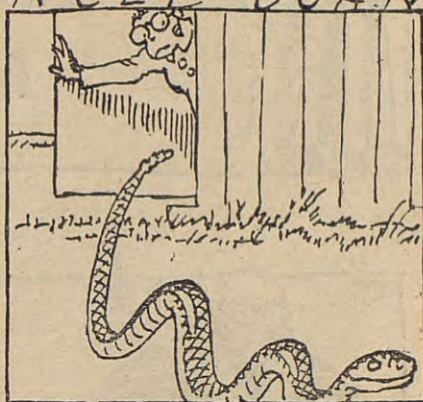
LES HISTORIES DE L'ONCLE JOAN

«¿Què fan les mones? El que veuen fer a les persones.» Per això, una de molt eixerida va voler assajar, entre els animals, les cures a base de tocs al trigemin.

El primer client va ésser una serp. Havia quedat paralítica bo i caragolada i no es podia descaragolar. L'operació va anar tan bé...

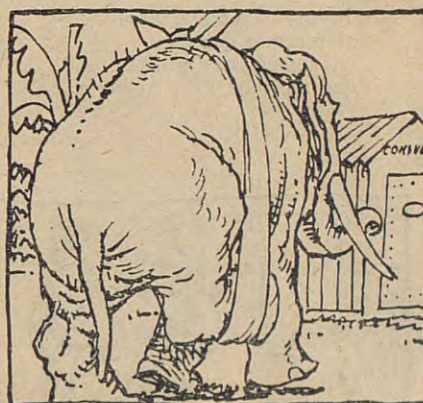
...que la serp, per tal de demostrar la seva actual agilitat, va apretar a córrer i desaparegué... sense pagar la factura!

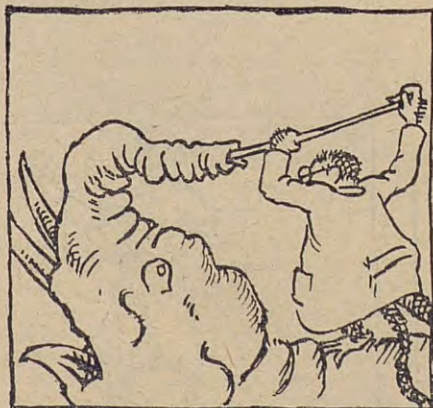
El segon client va ésser un lloro. Havia perdut la paraula, cosa que el relegava a la humiliant condició de «lloro mut». També l'èxit va coronar l'operació...

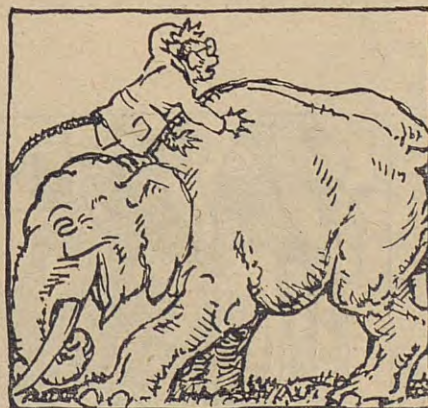
... i també la més negra ingratitud va ésser-ne la paga. En recuperar l'ús de la paraula, el pocavergonya de «llorito» va fugir tot dient: «Elis, elis, que no m'atraparàs!»

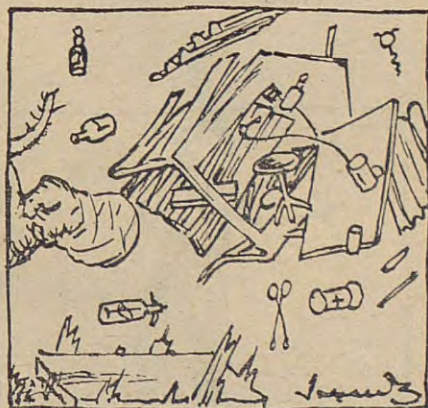
L'últim vingut, misser Orifany, patia de dolor en una de les potes del darrera. L'operació es presentava difícil, degut a la longitud nasal del pacient...

... i a què va haver d'ésser feta a l'aire lliure, perquè no cabien dintre de la clínica.

Aquesta vegada tot hauria acabat bé a no ésser per la pocasolta de l'Orifany:

¿Voldrieu creure que, per demostrar que bona li havia quedat la pota, va clavar una cossa formidable a la clínica i la va engegar, amb totes les seves andròmines fetes calderilla, més alta que les estrelles?

A t r a p a t s !

I
Temps endarrera vivia
al reialme del Japó
un famosíssim pintor
que molt bé l'art coneixia.

II
El Mikado organitzà
una gran Exposició.
Tots els pintors del Japó
hi volgueren exposar.

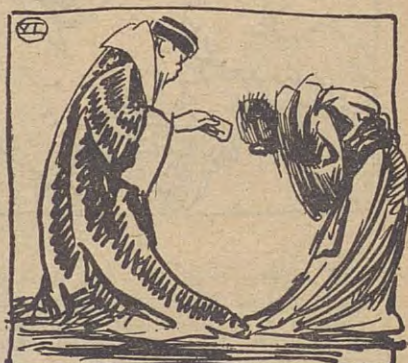
III
El nostre artista inspirat
treballava nit i dia
en un quadro que seria
per tothom molt admirat.

IV
Ja està la tela penjada
i així que l'Emperador
diu: «S'obre l'Exposició»,
el pintor l'ha destapada.

V
Un gran vol de gent amiga
rodeja el quadro esperat:
Representa un camp de blat
i un pardal sobre una espiga.

VI
Tots són plens d'admiració.
L'Emperador, encisat,
un fort premi li ha donat
i el nomena son pintor.

VII
Però exclama un homenet
que es veu que és home del camp:
—Què tants elogis, rellamp!
Aquest quadro és molt mal fet.

VIII
—Desvergonyit! —Envejós!
—Vaja home! no us hi fiquen!
—Quins defectes té, diguen!
—Només un, però és molt gros.

IX
—Hi ha una cosa que no lliga.
¿Com pot estar el pardal
de l'espiga al cim de dalt
sense doblegar l'espiga?

El collaret de la sort

QUAN el matrimoni Rafeques, que sempre havia viscut pobrament i amb misèria, de sobte començà a *abillar-la*, a comprar torreta i automòbil i posar dues minyones, tot-hom que els coneixia suposà que havien tret la rifa, que havien heretat d'algun oncle *americano* o bé, això els més malpensats, que en Rafeques havia *afanat* alguna cosa de valor i que

Aniria a veure una altra amiga perquè li deixés un collaret o un *pendentif*...

I així mateix ho féu. La seva amiga, contenta de poder-la servir, li mostrà tot el seu joier i la deixà escollir. Ella trià un magnífic collar de brillants.

Aquella nit, a la festa, la meua muller fou la reina. Tothom l'admirava i ella no havia estat mai tan cofoia... ni jo tampoc! Però quan vàrem arribar a casa, ens adonàrem amb terror que el collaret era perdut!

Com a boigs vàrem tornar endarrera per veure si el trobàvem. Tot fou inútil! En canvi, en un aparador de joieria en veiérem un d'igual, ben igual, marcat cent mil pessetes.

No hi havia més remei! Calia comprar aquell collar i tornar-lo enlloc del que havíem perdut!

Però cent mil pessetes! ¿D'on sortirien? La meua muller, pidolant d'ací d'allà entre les seves coneixences arribà a reunir-ne cinquanta mil. No donades eh! Deixades a tornar amb interès! El joier, cobrant al comptat les cinquanta mil i rebent lletres acceptades per la resta, accedí a donar-nos el collar, i la meua muller pogué quedar bé amb la seva amiga. Però nosaltres, com quedàvem!

Endeutsats fins al coll, haguérem de treballar com a negres per anar pagant les lletres del joier i els deutes a les amigues de la dona. Ella es posà de planxadora, jo vaig prendre treball per fer a casa... treballàvem divuit hores diàries, menjàvem poc i ens vestíem amb retalls cosits... en fi, portàvem una vida miserable, com ja ho sabeu tots els que ens heu conegut.

Per fi, fa alguns mesos, en complir-se vint anys d'aquella data memorable, acabàrem de pagar tots els deutes. Uf! quin pes ens vàrem treure de sobre. Per celebrar-ho, amb els estalvis del primer mes ens férem trajos nous, i un cop vestits decentment, la meua dona volgué visitar les seves antigues amistats. I entre altres anàrem

a veure l'amiga que li havia deixat el collar de brillants.

No sé com fou, que a la dona li acudí d'explicar la trista història de la pèrdua del collar. I la senyora es posà a riure com una boja.

—I ara! Tant maldecap per aquell collar! Pobres! Per què no m'ho vàreu dir que l'havíeu perdut! Si era fals, ben fals! I així ¿el que em vàreu tornar era bo? Doncs, és ben vostre!

I obrint el seu joier en tragué el fatídic collar.

—Aquí el teniu. El que vàreu perdre només valia vint duros... i ja us el faig franc pels maldecaps que heu passat.

I veus aquí—acabà el senyor Rafeques—com ens ha vingut la fortuna. Aquell collar que abans de la guerra ens va costar cent mil pessetes, ara, en virtut de la puja general de les coses ens ha valgut cent mil duros... i per això som rics, després de vint anys de viure en la misèria.

ELECTORAL

Va dir al seu secretari aquell dia el candidat:

—Estic ronc i em sento febre.

Al míting no hi put anar.

Vagi-hi vostè sol i parli,

vejam com se'n sortirà—.

L'endemà anà a visitar-lo

un del club electoral

i li diu: —Son secretari

no en sap pas gens de parlar.

Ens ha donat una llauna

que el públic tot s'ha escamat—.

Llavors entra el secretari

i el candidat que li fa:

—I doncs, què va dir al míting.

—Li diré: com que era tard

i no poguí preparar-me

els vaig dir de cap a cap

el discurs que vostè havia

escrit; ja em dispensarà.

P. E. P.

—Mira que embriacs estan! Ens prenen per ciclistes!

(De Le Pèle-Mèle.)

aviat la justícia acabaria la prosperitat aparent d'aquell afortunat matrimoni.

En Rafeques, però, no feia cas d'aquestes murmuracions i ben tranquil·lament es dedicava a plantar flors al jardinet novament adquirit i a fruit de la benestança inesperada. Fins que un dia, un amic de la família es decidí a preguntar-li d'on li venia aquella insospitada prosperitat.

—Es una història molt llarga—féu en Rafeques vacillant.

—Oh, no tinc pas tard—respongué l'amic.

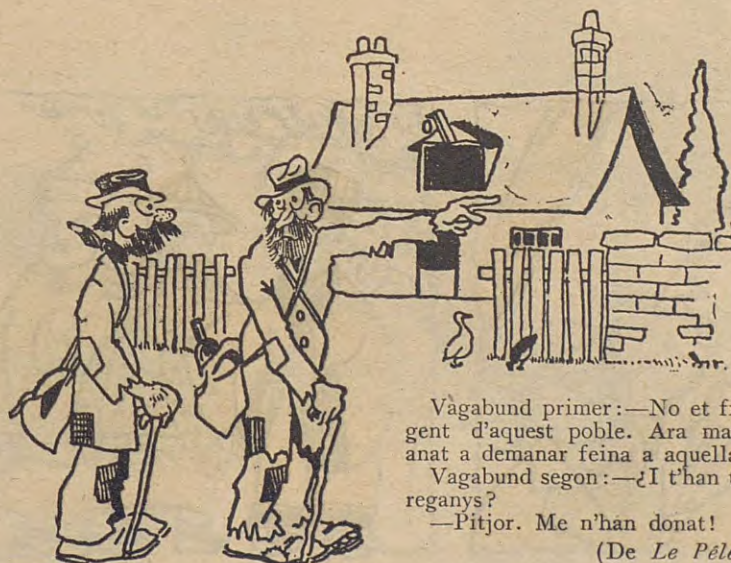
—Doncs bé, ja t'ho explicaré—accedí en Rafeques—. Ja recordaràs que fa vint anys que em vaig casar, no?

—Sí, home, si jo vaig fer de testimoni.

—Doncs ja sabràs que la meua muller, encara que no pertany a l'alta societat, tenia i té molt bones relacions amb l'aristocràcia, perquè era filla dels porters d'un col·legi de monges molt important i havia fet algunes amistats amb les nenes del pensionat. Així fou que, poques setmanes després del nostre casament, una de les seves amigues ens convidà a una festa aristocràtica.

Jo no hi volia anar, però ella em convencé que em convenia per tal d'adquirir relació... qui sap mai de què s'haurà de refiar en aquest món! Ara que hi havia una petita dificultat. Si bé ambdós teníem roba adequada, la mateixa que ens havíem fet per casar-nos, trobàrem que a ella li escauria molt una joia valuosa, per presentar-se davant el *senyoriu*. I de joies només teníem les aliances i unes arracades que jo li havia regalat pel seu Sant.

Aviat, però, trobà ella una solució.

Vagabund primer: —No et fiïs de la gent d'aquest poble. Ara mateix he anat a demanar feina a aquella casa...

Vagabund segon: —¿I t'han tret amb reganys?

—Pitjor. Me n'han donat!

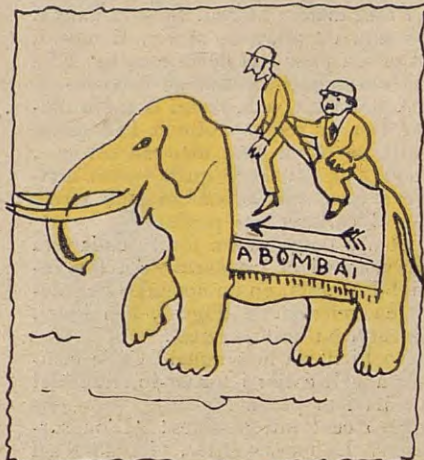
(De Le Pèle-Mèle.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*El nostre parell ja sua
pensant que això porta cua.*

El sastre que és de París
els deixa fets uns *dandis*.

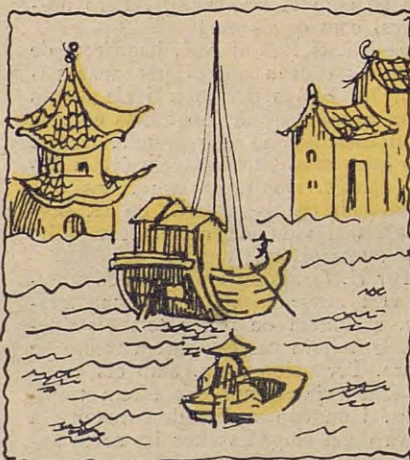
A cavall d'un elefant
cap a embarcar-se se'n van.

Còlera i pesta a Bombai
fan estar sempre en un ai.

Tan ràpids s'han embarcat
que de vaixell s'han errat.

Quan se n'adonen ja són
fent camí cap a Canton.

—Noi, menjarem mandarina.
—O taronges de la Xina!

De tant estar per allí
cua els comença a sortir.

Els rep al port de Canton
el general Jot-Hink-Son

que els obsequia molt fi
amb el grau de Mandarí.